

3
№ 34
ТРИСОТНА
ТРИСОТНА

Особливо
важливі
В.М.

768/274
476/897

Змззуб
Лілія!

Київ-54

с. Скалова, 52, кв. 38.

Маняку В.А.

258666 и адрес отправителя

252054

Зеркаська область,
Лисянський р-н,
с. Бужанка
Славгородський П.М.

Полите индекс предприятия связи места назначения

0123456789

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

© Министерство связи СССР, 1988
27. 07. 88. 88230. Цена 6 к. Рисунок художника А. Исакеева

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

161

Андрійчук

Михайло Петрович

(1907-1932 р.р.)

голова Яблунівської
сілради Мсянсько-
го р-ну Черкаської обл.

Його зарубав один се-
лянин за те що він за-
бирав все до зернини.

Добрий день,
Володимир Антонович
і Ліда Борисівна!

①

Надсилаю вам фото Андруї-
чука, одного з тих сталинських
єнигарів. Я вам про нього
вже писав.

Також надсилаю листа, якого
я послав доценту кафедри іс-
торії Київського Державного
Університету Сургату Г. І. Мож-
ливо цей лист являтиме для
вас якийсь інтерес.

Якщо є у вас можливість,
напишіть мені, будь ласка,
декілька строчок.

З повагою

Л. Славгородський,

21.2.89 р.

Київ. Київський Державний (2)
Університет. Доценту кафедри
історії УРСР Сургаю Г.І.

Шановний товаришу Сургаю!

У „Вестернем Києве“ за 14.11.87р.
я прочитав вашу статтю „Куда
податся „посторонни“? і вирі-
шив написати вам цього листа.
Хочу повести з вами розмову про
народну трагедію, — про страшний
голодний 1933-й рік.

Ви пишете: „...То же касает-
ся размеров голода, утверждений
о его якобы искусственном хара-
ктере — всё это требует тща-
тельного, прежде всего докумен-
тального, исследования специалистов...“

Хочу запитати: що вам ще не
ясно в цьому питанні, товаришу

Сургай? Приводжу уривок з (3)
статті „Зеловек, земля и звёз-
ды“ опублікованій в „Огоньке“
№43 за 1987 рік:

„... Да, соловьи щебетами в мо-
лодых садах. Да, слышались га-
лечие девичьи хоры. Но вскоре
Украина будет жестоко голодать.
Этот голод унесёт с собой десят-
ки и сотни тысяч жизней... Не
понаслышке знаю этот голод...
все голодали. Чувство голода усу-
гублялось неотступными зрели-
щем: падающие прямо на ули-
цах трупы увозили штабелями
в неизвестном направлении. Мо-
лодые и старые, сельские и город-
ские...”

А ось уривок з міста Ф. Ф. Ра-
скальникова Стаїну:

④...Ваша безумная вакханалия не может продолжаться долго. Бесконечен список Ваших преступлений. Бесконечен список Ваших жертв, нет возможности их перечислить. Рано или поздно советский народ посадит Вас на скамью подсудимых как предателя социализма и революции, главного вредителя, подлинного врага народа, организатора голода и судебных подлогов..."

("Огонёк" №26 за 1987 год, Статья "Фёдор Раскольников.")

А ось вам, товарищу Сургай, запись, який я зробив 28.7.87р.:

"...Костянтин Коваль в 1933 році був головою сілради в Бузманці

5
Одного разу він хотів забрати
у нас картоплю. Ми стали не
давати. Коваль тягне мішок з ка-
ртоплею до себе, а ми до себе.

Мішок розірвався і картопля ви-
сипалась на землю. Коваль роз-
топтав ту картоплю ногами
щоб не дісталась нам.

Ми шили ляльки і нашивали
їх зерном, щоб те зерно не заб-
рали. Але зерно знаходили і
там і забирали. В нас вимерла
з голоду майже вся сім'я: бать-
ко, дві сестри і брат.

Забрали в нас бичка і в Сотни-
цькому (в провалі С.П.) заріза-
ли. М'ясо забрали собі і з'їли ті,
хто забрав скотину в людей.
Лалали гряди і хати і зна-

ходили зерно і забирали до зерниці...” Це все розповіла мені моя односельгачка Полюшук Антонина Олександрівна. (6)

А ви ще хочете якогось „документального дослідження спеціалістів.” Я думаю що в наших офіційних документах цього злочину перед людством ніде не записано.

Прийдіть до нас і вам про цю народну трагедію розкажуть ті люди які були очевидцями цієї трагедії, яким пощастило її пережити. Вони вам розкажуть як в людей забирали зерниці, свідомо залишаючи людей на голодну смерть. Вони вам розкажуть як людей ще живих вивозили на цвинтар

в тому числі і наших дітей і
вкидали в братські могили Воли
вам показують ті братські мо-
гили, які позападами і позарос-
тами кущами і бур'яном.

В сусідньому селі Яблунівці жи-
ве Лебідь Денис Микитович яко-
го в 1933-му році ще живого од-
везли на цвинтар і вкинули в
братську могилу. Недавно я роз-
мовляв з ним.

Голод 1933-го року - це була на-
руга над нацією, це був злочин
проти українського народу, це був
злочин проти людства. Такого м-
ха, такого свавілля ще не було
на Україні до 1933-го року.

Якщо говорити про "документа-
льне дослідження" то треба бу-

ло б установити імена жертв
1933-го року і імена запопад-
ливих виконавців тієї злої во-
ли. Тих виконавців треба було б
затаврувати ганьбою. Як то ка-
жуть: „И мёртвые позор имеют.“
Немає строка давності таким
злочинам. Американський філо-
соф Сактаяна сказав:

— „Народ, який не пам'ятає свого
свого минулого, приречений зно-
ву його пережити.“

„Хто забуває про своє минуле,
той не достойний свого майбу-
тнього“ сказав М.Т. Рильський.

Про 1933-й рік я писав Центра-
льному Комітету КПУ, Раді Міні-
стрів України, Президії Верхов-
ної Ради України, XXVII з'їзду
КПРС і М.С. Горбатову, але все

даремно. Я пропонував і вима-
гав поставити пам'ятники ⁽⁹⁾
тими, хто помер тотото голодною
смертю в 1933-му році.

Якщо бажаєте, я можу ви-
слати вам копію листа про
1933-й рік.

Л. Славгородський.

Зеркаська область,
Лисянський район,
село Бужанка.

2.12.87р.